

Húsvét 5. vasárnapja

Jn 14,1-12

„Ne legyen nyugtalan a szívetek!”

A nyugtalanság hozzátartozik életünkhöz. Nostalgiaival tekintünk vissza a két világháború előtti időszakra, melyet boldog békeidőnek nevezünk. Ezt a korszakot a nyugalom jellemezte. Majd megkezdődött a mindenféle történelmi nyugtalanságok kora. A nyugtalanság mindig abból ered, hogy nem tudjuk, mi következik, de azt igen, hogy ami következik, azt nem tudjuk befolyásolni. Nyugtalanságunk oka az is lehet, ha túl sokáig egyforma az életünk, és úgy látjuk, semmiféle fejlődésre, változtatásra nincs esélyünk, bele kell törődni jelenlegi helyzetünkbe.

Mindenki életében van egy időszak, amely különösen nyugtalan. Ez elsősorban a kamaszkor, a tizenévesek kora, mert ehhez az életszakaszhoz hozzátartozik az útkeresés, sőt önmagunk keresése is. A német irodalomban a „Sturm und Drang” volt a nyugtalanság kora, amikor sorra jelentek meg új eszmék, életérzések az irodalomban és az életben. A beteg is nyugtalan, ha nem tudja, mi a baja, sőt addig nem nyugszik meg, amíg megfelelően nem gyógyítják.

Aki nyugtalan, az gyakorta izgatott, hajlamos az aggodalomra; feszült, tetteit a belső szorongás irányítja, és másokat sem hagy nyugodni, félelmet érez éjjel-nappal zaklatott, és következtelen minden munkájában.

„Alig, hogy az ember megszokott és megszeretett valahol, már sürgeti egy hang, hogy keljen fel és menjen tovább” – Charlotte Brontë (1816–1855) angol költő és regényíró megállapítása arról is árulkodik, hogy az ember életéhez hozzátartozik egy bizonyos természetes nyugtalanság. Gustave Flaubert (1821–1880) francia regényíró szerint „ne keresd hát csak a nyugalmat, az élettől ne trónokat kérj...”, és valóban korunkat, mely a francia forradalom óta folyamatosan a nagy felfedezések kora, a nyugtalanság jellemzi, nem véletlen, hogy Johann Sebastian Bach óta kevesen írtak olyan zenét, amely nyugalmat áraszt, manapság inkább olyan zenét komponálnak, amely felkorbácsolja az ember érzékeit.

Jézust – az őt körülvevő ellentétek ellenére – minden nyugalom forrásának tekintjük. A mai evangéliumi szakaszban arról beszél, ami miatt minden ember a leginkább nyugtalanodik: nem tudja,

lesz-e élet az élet után, és ha igen, ő milyen sorsot reméljen a halál után.

Jézus azonban nem nyugtalanítani akarja tanítványait. Nem azért beszél a jövőről, hogy azok szorongjanak, hanem nyugalmat akar hozni az életükbe, amikor megmutatja, képes feltámadni a halál után, és feltámasztani másokat is. Soha nem szűnik meg az ember kérdezősködni a halál utáni életről, mert mindenkit érdekel, vajon öregen vagy fiatalon támad fel? Jézus tudja, életünk nyugtalanságának legfőbb forrása ez a bizonytalanság.

Megoldásként azt ajánlja, hogy követői tekintsenek rá, és megtalálják azt az életstílust, amely építi az Isten országát. Jézus tehát nem nyugtalanságra, hanem követésre szólít fel. Nem felizgatni akarja érzéseinket, hanem helyes célok felé irányítani érdeklődésünket. Erre a nyugalomra a helyesen élő és gondolkodó hívő minden változás és zűrzavar ellenére szert tehet.

Az utat nem ismerők imája

Mennyei Atyánk! Szívünk úttalan utakon kóborol, forrás nélküli kutaknál keres enyhülést szomjúságának. Vágyakozunk a végtelen felé, a végtelennek megtapasztalható jelei felé, de akadályoztatva van szemünk és szívünk a felismeréstől. Hogy is ne nyugtalanokdona szívünk, mikor benned való bizodaljunk ingatag. Az emberi szív ide-oda csapódik, amit egyszer megvall, a következő pillanatban megtagadja. Egyedül kevesek vagyunk hinni, Urunk, a te akaratod kell ehhez is, mint minden máshoz. Keressük az utat, melyre rálépve eljuthatunk az örök igazsághoz, ha életünket is átadjuk neked. Köszönjük, hogy te egyesíted magadban azt, amire vágyunk, és hogy egyedül Rád van szükségünk. Köszönjük, hogy nem hagyod magára az utat nem ismerőket, hanem csodás tetteiddel csalogatod azokat, akik másnak nem képesek hinni. Köszönjük, hogy finoman, szelíden, halkán, de biztosan a Jézus-útra terelsz bennünket. Amen.